

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83.
Nr. 16, dd. 28 januari 1983.
V.u. Marcel Meeus. Van Even-
straat 2D, 3000 Leuven.
Tel.: 016/22 44 38.
Redakties steeds op vrijdag
tussen 16.00 en 19.00 uur (open
voor ieder) op 't Stuc, Van
Evenstraat 2D, 1ste verd. Art.
binnen 1 week vòòr verschijnen.
Abonnementsprijs per jaarg.:
150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun)
Te storten op rekening nr. KB
431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto,
Van Evenstr. 2D, Leuven, met
vermelding 'Veto-abonnement'.

De onpeilbare wegen van het toeval

Bij het zoeken naar 'hete aktuele hangijzers' (als onderwerpen voor ons redaktioneel) kwamen wij bij het probleem van verkrachting. Pieter T'Jonck, hoofdredakteur van Veto schreef hierover een beschouwing op pagina 2. Bij het ter perse gaan kregen we echter nog een dringend bericht over een vorm van verkrachting, die blijkbaar opgeld maakt in het Leuvense: verkrachtingen tegen het Vluchthuis voor Vrouwen te Leuven. Pagina 4

Middeleeuwse toestanden in geschiedenisopleiding?

Een betere geschiedenisopleiding: Niet tégen, maar vòòr iets

Meerdere malen werd door studenten geschiedenis (departement moderne geschiedenis) gewezen op tekorten in hun opleiding. Struktuurwijzigingen aangebracht in het begin van de jaren zeventig hebben deze maar ten dele verholpen. Wil de geschiedenis-opleiding de volgende jaren niet nog meer ondergewaardeerd worden, dan zal men binnen het studieprogramma een grondige verandering moeten doorvoeren om zo de kompetiviteit van de historikus op de markt te revalueren. Het gaat ons niet om een verlichting of een verzwarend van het programma, maar wel om een aanpassing van het onderwijs aan de noden van deze tijd en aan de ontwikkeling binnen de historische wetenschap.

Allereerst is er het kwantitatieve bronnenonderzoek, dat tot nog toe in onze opleiding nauwelijks aan bod kwam. De laatste decennia is gebleken hoezeer statistiek een onmisbare factor is in het historisch onderzoek, en dit voor onderzoek in alle historische tijdvakken.

Het kwalitatieve onderzoek kan niet zonder meer gelijkgesteld worden met de inhoudelijke lectuur uit het Rankiaanse model, vermits het hier gaat om een hermeneutische analyse die veel ruimer zou moeten opgevat met inbegrip van oa literatuurtheorie, belang van interpretatie, semiotiek, enz...

Belangrijke vernieuwingen die wij dus voorstaan zijn: uitbreiding van het hoofdstuk syntese (van de vroegere historische kritiek) tot een degelijke hermeneutische opleiding, en een openstaan voor hypothesevorming. Dit methodologisch profiel zou als volgt gestalte moeten krijgen, in onze opleiding:

Op het programma van de 1^e kandidatuur dient een efficiënte heuristiek te worden gedoceerd, die Middeleeuwen, Nieuwe Tijd en Nieuwste Tijd bestrijkt. Tegelijkertijd wordt een inleiding tot de historische kritiek gegeven. Beide capita gaan gepaard met een praktische toepassing. Het spreekt vanzelf dat dit geen verzwarend van het programma mag teweegbrengen.

In de 2^e kandidatuur dienen de meeste courante methoden te worden geleerd, die de studenten in staat moet stellen het verzamelde materiaal te 'lezen'. Dit is in eerste instantie de hermeneutiek. In de tweede plaats dient een cursus statistiek te worden geïntegreerd, die is afgestemd op historische vraagstellingen.

In de licenties zou als sluitstuk van de opleiding worden ingegaan op de methodologische problematiek zelf. Een cursus theorie van de geschiedenis zou een tweeledige vraagstelling inhouden. Eén: vraagstelling naar wat geschiedenis is. Een kennismaking dus met de discussies zoals deze over continuïteit versus diskontinuiteit van de geschiedenis, eigenlijk een filosofie van de geschiedenis maar dan bekeken vanuit de ogen van een historisch geschoolde geest. Twee: Vraagstelling naar het wetenschappelijk karakter van de geschiedenis, nl is geschiedenis een wetenschap, waar is een historikus mee bezig. Dit houdt een inleiding tot de wetenschapleer in waar het eigene van de geschiedwetenschap wordt gekonfronteerd met modellen uit andere wetenschappen en waar diepgaande en niet aflatende discussies worden aangegaan ivm het hierboven methodologisch beschreven model.

vervolg op achterpagina

Naar aanleiding van het emiraat van prof. de Smet en de cruijvoortvloeiende verschuivingen, werd de noodzaak van een programmawijziging door de studenten andermaal op tafel gelegd. Zij stelden een modelopleiding voor waarnaar ze op lange termijn naartoe willen werken: een opleiding waar theorie en praktijk nauwer bij elkaar aansluiten en die een stevigere technische en methodologische basis bevat. Hiermee pogen zij hun opleiding op te trekken tot een meer aanvaardbaar internationaal en interdisciplinair niveau. Sinds lang ziet de historicus immers angstvallig toe hoe andere wetenschappen zoals economie, sociale, kulturele antropologie, psycho-analyse en de sociale psychologie steeds opnieuw onderzoeksterreinen voor zijn neus wegkapen. Dit terreinverlies is vooral te wijten aan de verouderde basis waarop hun wetenschappelijke opleiding geschoeid is. De historische methode van Leopold von Ranke negentiende eeuws geschiedvader, worden nog steeds als zaligmakend geprezen. Ranke streefde vooral naar een zo objectief mogelijke geschiedschrijving, "wie es gewesen ist", m.a.w. vertrekend vanuit de feiten die men zich voor laat spreken. Historisch onderzoek bleef dus beperkt tot een heuristiek opzoeken van de bronnen) en een kritiek hierop (aangaande de betrouwbaarheid van deze bronnen) om dan vanuit inhoudelijke lectuur te komen tot een rekonstruktie van de feiten.

Vandaag de dag wordt in de geschiedensliteratuur een veel ingewikkelder wetenschappelijk model gebruikt. Dit vertrekt vanuit een relativisering van het oude objectiviteits-ideaal. Vaak ging het historisch onderzoek immers uit van een vraagstelling in functie waarvan men bronnen selekteert. Deze voorheen implicite vraagstelling kan nu worden expliciteert in een hypothese die men dan wetenschappelijk toetst. Verder blijft ook dit model bij een efficiënte heuristiek en een gezonde kritiek op de bronnen. De methode die ze gebruikt om de aldus gevonden en betrouwbaar geachte bronnen inhoudelijk uit te diepen, is echter tweevoudig, maar kan natuurlijk naargelang het soort bron tot een van de twee worden beperkt.

Eén van de vele slachtoffers van folteringen en repressie in Baskenland.

VETO eksklusief: Springsteen op Werchter '83?

De Melody Maker van 1 januari 1983 schrijft: 'Bruce Springsteen zal op zijn minst één festival in Engeland spelen deze zomer, als onderdeel van een reeks groots opgezette Europese openluchtkonserten.' En wie zijn wij om dat niet te geloven? Op naar Werchter, op naar Bruce?

● Also due this year is Bruce Springsteen, who will be playing at least one festival in Britain this summer as part of a series of huge European outdoor shows.

Laten folteren omwille van NATO en EEG

Spanje doet zich voor als het land van de uitersten: tot voor kort het Europees eksemplar van een fascistische diktatuur, nu het prototype van een jonge democratie. Dit laatste imago strookt echter weinig met de realiteit. De infiltratie van franquistische erfenisdragers in administratie, justitie en vooral in leger en politie houdt immers Spanje stevig in de tang, onder het motto: "Braaf zijn of een staatsgreep". Naar buiten toe is het allemaal rozegeur en maneschijn, want Spanje wilde Nato-lid en EEG-lid worden. Wie het meest last heeft van die Spaanse realiteit is het Baskische volk, dat verdeels is over Noord-Spanje en Zuid-Frankrijk. Euskadi (Baskenland) fungeert als wingewest van Spaans en internationaal kapitaal, als haatobject van Spaans chauvinisme en als doorn in het oog van Spaans rechts en leger. Immers, de Basken willen wel eens democratische eisen stellen. De vraag naar autonomie en zelfbestuur is niet een louter nationalistiche reflex, Euskadi wil de banden kwijt met een staat, die economisch, politiek, kultureel... onderdrukt. Wie als Bask tegen deze uitbuiting en verdrukking opkomt, onder welke vorm dan ook, krijgt contact met gevangissen, folterbanken en geveerlopen.

Juanjo A. en Fernando B. De hoofdrolspelers in ons verhaal zijn twee Basken, die militeren in LAB, de syndikale vleugel van de linkse Herri Batasuna, de tweede grootste partij in Euskadi. Juanjo A. vliegt voor de eerste keer in de gevangenis als hij in 1978 propaganda maakt voor het (verboden) Baskische nationale feest. Een jaar later leiden hij en Fernando B. een staking. Vele LAB-militanten worden opgepakt, hun familie wordt bedreigd door franquistische terreurbenden... Juanjo en Fernando beseffen hoe laat het is en vluchten naar België. Dadelijk wordt het statuut van politiek vluchteling aangevraagd. Belgie is het enigste land (dit als kanttekening) dat een toewijzing van dat statuut afhankelijk maakt van een UNO-advies. DE UNO laat echter lang op zich wachten, ondanks een hongerstaking van de twee vluchtelingen en politieke druk van parlementairen, die de onzekere en precare situatie van Juanjo en Fernando naar waarde schatten. Tot overmaat van ramp is het langverwachte advies negatief. "Het dossier van die twee weegt niet zwaar genoeg. Het betreft slechts twee vakbondsmilitanten en die hoeven niets te vrezen in een democratie." Op die manier veegt de UNO onder andere het verbijsterende Amnesty-International-rapport onder tafel, waarin duidelijk aangetoond werd dat er in Baskenland gefolterd wordt en dat niet alleen 'terroristen' maar ook politici, delegees tot zelfs complete buitenstaanders het vreselijkste moeten ondergaan in Guardia Civil-kazernes. Het imago van Spanje wint het bij de UNO op de realiteit.

vervolg op pagina 3

REDACTIONEEL

Verkrachting: een veelsnijdend zwaard?

Op een nacht waren ze er: die rode en gele cirkels op de grond, in alle hoeken van Leuven, met de tekst: 'HIER WERD EEN VROUW VERKRACHT'. Het zijn er veel en toch is dit slechts het topje van de ijsberg. De statistiek van de politie laten verbazigend-wekend hoge cijfers zien voor Leuven en ook dat is nog maar een fractie van het werkelijke aantal. Veel vrouwen geven niets aan bij de politie als ze verkracht worden, omwille van het maatschappelijke stigma dat hierrond hangt. Uitspraken als 'ze zullen het wel graag hebben' kregen immers in Engeland bv. een rechtsgrond toen een rechter een verkrachter vrijsprak, omdat de vrouw haar benen maar moet dichthouden'. Ook in België is het gebeurd dat de verkrachte, niet de verkrachter, alle schuld en schande (de morele verantwoordelijkheid van de 'goeden', je kent het wel) op zich kreeg.

Een en ander wijst erop dat verkrachting nog altijd in een taboesfeer hangt, dat het leed dat er het gevolg van is, en de drijfveren die aan de grondslag ervan liggen, niet bespreekbaar zijn. Dat vermindert ook de bereidheid om de vooroordelen errond op te

ruimen en ertegen op te treden. En dat gaat zelfs op voor het individu dat een verkrachting ziet gebeuren. Altijd die twijfel, moet ik nu wel of niet ingrijpen, gaat het mij wel aan? Dat creëert een ongezond klimaat. Enerzijds is er de reactie: 'met het roestigste en botste mes de geslachtsdelen van die heren te verwijderen', anderzijds is er weinig bereidheid om het probleem te onderzoeken vanuit de drijfveren die elke man eigen zijn; hoewel lang niet elke man daarom een potentiële verkrachter hoeft te zijn.

Die eerste, emotionele reactie heeft nog minder van een oplossing dan het strafrechtelijk systeem. Maar ook dat lost weinig op; behalve dat men er zeker van is dat niemand de eerstkomende maanden een wandaad zal begaan. Maar wat heeft het slachtoffer daaraan, wat heeft de dader daaraan (meent men dat hij door opsluiting een beter mens zal worden?), en tenslotte, wat heeft de samenleving eraan? Er wordt immers niet gesproken over de essentie van het probleem, het wordt eerder verdoezeld door over de strafmaat te spreken.

Men kan de verkrachter natuurlijk in therapie nemen. Het is echter niet onwaarschijnlijk dat zo'n verkrachter niet zoveel zeker is dan andere mannen. En ook voor het slachtoffer blijft de waarom-vraag, het wegbliven van een verklaring, spelen. Haar

leed zal trouwens niet veel gehoor vinden. Een oplossing hier is misschien om dader en slachtoffer bij elkaar te brengen, met een goede, niet noodzakelijk 'therapeutische' begeleiding om tot een vergelijk te komen, hen onderling schuld en boete te laten bepalen. Misschien is dit de enige tactiek die op termijn bij de verkrachter begrip zal doen ontstaan omtrent zijn eigen motieven en het leed van zijn slachtoffer. Het probleem wordt daardoor ook voor de brede massa bespreekbaar.

Vanuit feministische hoek wordt er geopperd dat de enige manier om verkrachting met wortel en tak uit te roeien een grondige herziening is van de opvoeding. Die drijft jongens nu enkel tot presteren en het aanzien van vrouwen als gebruiksvoorwerpen. Mannen moeten 'warmer en zachter' worden. De theorie lijkt een zekere evidentie in zich te dragen. Het ontwikkelen en uittesten, de praktische noodzaak ervan hard maken, is een proces dat hand in hand kan gaan met een nieuwe visie op strafrecht. Een verharding van stellingen tussen mannen en vrouwen is alleszins wel het laatste dat wenselijk is in deze kwestie: ze moeten het probleem samen oplossen.

Pieter T'Jonck
In opdracht van de redactie

is niet ingebakken in de man
Geweld tegen vrouwen is een specifieke en verwerpelijke voortzetting van het maatschappelijk geweld dat eigen is aan een klasse-maatschappij
de strijd tegen geweld is dan ook dubbel:
• onmiddellijk verzet
• strijd voor een andere maatschappij
de realisatie daarvan zal gebeuren door de gezamenlijke strijd van vrouwen en werkers tegen het kapitalisme

Independent Research Center: I.R.C. en Co.: Fotoco!

Sinds begin januari loopt er een 'tentoonstelling' in een twintigtal kafés en universitaire gebouwen in Leuven en in Heverlee. Getoond worden er fotokopieereeksen die telkens een verslag zijn van een kleinschalig project van het I.R.C., het Independent Research Centre. In die fotokopies wordt verslag uitgebracht van kleine, semi-wetenschappelijke experimenten, die de I.R.C.-leden vorig jaar op touw hebben gezet en waarvan ze nu de resultaten doorspelen aan het studentenpubliek. Waarover gaat het?

Een eerste deel van de fotokopies onderzocht de mogelijkheden van 'deurkommunikatie': hoe kan je mededelingen doen via je huisdeur? Welke boodschappen kan je langs die weg kwijt? En hoe reageert de voorbijganger? Om dergelijke vragen op te lossen hingen de IRC'ers papieren op hun voordeur met de vraag om geen verkiezingspropaganda in de bus te proppen, om een passe-partout te bezorgen of om 's morgens twee koffiekoppen te brengen. Telkens werd er nauwgezet genoteerd hoe de voorbijgangers reageerden: velen hielden stil om de boodschap helemaal te lezen, sommigen noteerden hun bedenkingen op het papier. I.v.m. de verkiezingspropaganda schreef iemand erop: "dat zijn mijn zaken niet, wilt gij dan mijn werk doen a.u.b.?", en nog een ander: "ik stem nog steeds voor de P.V.V.". Het verzoek om 's morgens koffiekoppen te brengen bleef echter onbeantwoord, noch door een vluchtige krabbel op het papier noch door koffiekoppen.

Er werd ook een verzameling aangelegd van katebelleltjes: daartoe werden papiertjes in de trant van 'Joes, ik ben naar den Alma, Piet' indiskreette maar ongezien van huisdeuren verwijderd. Die bezwarende verzameling, een misdrijf dat intussen hopelijk al verjaard is, was recentelijk te zien op fotokopie in de 20 Leuvense en Heverleese kafés en in universitaire.

Er werd ook een 'duurstudie' verricht, een experiment dat plaatsvond in de Schapenstraat: in de vroege ochtenduren werden daartoe papiertjes opgehangen op alle deuren met een nummer dat een veelvoud is van dertien. Op dat papier stond te lezen: "en hoe lang blijft dit papier nog op de deur hangen, vroeg de voorbijganger zich terecht af". Op geregelde tijdstippen deed de I.R.C.-er zijn ronde in de Schapenstraat om te noteren hoeveel en welke papieren er nog hingen. En daar maakte hij een tabel van, hetgeen tenslotte een wetenschappelijke activiteit is.

Het tweede deel van de fotokopieereeksen onderzoekt de verzending van

boodschappen via de post. Als je een kafé of een universitair gebouw kent waar irc-fotokopies hangen, dan zal je te weten komen hoe je een brief schrijft op de omslag van je brief, hoe je een handschoen moet verzenden, hoe je schuurpapier verstuurt, hoe je fotokopies van postzegels kan gebruiken als echte fotokopies, enzovoort.

Elke week zal er een nieuwe fotokopieereeks opgehangen worden, en dat tot eind april. Op 25, 26, en 27 april gaat er dan in het Stuc het centraal project van kultuurraad door, onder de vorm van een fotokopiedriedaagse.

Daar zal, om het met irc-woorden te zeggen, onderzoek opgezet worden naar de communicatieve, artistieke en andere mogelijkheden van de fotokopie. Als je zin hebt om mee te doen, of om gewoon fotokopies op te zenden, neem contact op met Goedele of Klaas in 't Stuc.

koen peters

Medewerkers aan VETO 16

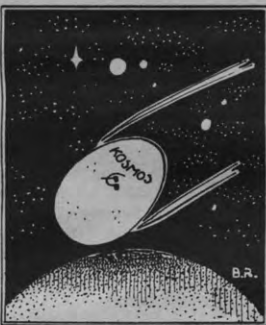
Wilfried Allaerts, Filiep Canfijn, Mieke Cantineaux, Kris Cosaert, Jean de Béthune, Francis De Groot, Peter De Jonge, Jan Flamend, Polleke Fotozet, Guido Janssens, Ineke Leemans, Koen Peeters, POC-werkgroep van geschiedenis, Bart Ramakers, Pieter T'Jonck, Rik Umans, May Van Boxel, Isabelle Vandenberg, Leo Vander Aa, Stefan Vaes, Jos Vandikkelen, Jos Vanheerentals, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplancke, Jos Vos.

labojassen
katoen
en
katoen-polyester
ACCO KANTOORHANDEL
Tiensestraat 13-13B
B 3000 LEUVEN BELGIË
Tel. 016 / 23.35.20

ADVERTENTIE

Het ei van Newton

Een weekend is stopverf: je vult er de gaatjes mee die een week geslaan heeft. Een weekend is soms een vrachtwagen zandzakjes: je vult er de bressen mee die vele weken geslaan hebben. Lezen, liggen, lispelen, luieren en televies. Doe nu, niet alsof, jouw week-

end is geen haar beter, geen gram, geen zandzakje.

«Waarom zou ze nog trouwen? Ze heeft een papegaai, die van zijn oren maakt, die vloekt en die op alles commentaar levert. Ze heeft een hond die met vuile voeten binnenkomt en die begint te grommen als iets hem niet aanstaat. Ze heeft een kater, die de ganse nacht kan wegbliven. Waarom zou ze nog trouwen?»

Dit is een leuke weekendplattide, geknipt uit een plaatselijke krant, waar het in dialectvorm te lezen was. En toeval of niet. «De Zwijger» heeft in datzelfde weekend een antwoord klaar.

«Trouwen: een dubbel leven leiden.»

Wij zijn vertrokken, «Sonja Barend op vrijdag» draagt de koffer een uur verder en behandelt het item seksuele voorlichting. Een vrouw vertelt dat ze nooit voorlichting gekregen had, dat ze het allemaal dadelijk langs de praktijk

onder de knie (en boven de knieën ook) moest krijgen en dat ze zelfs niet wist hoe ze aan haar moeder moest vertellen dat ze zwanger was.

«Mijn buik is dik en begin nou niet te zeuren.»

Neen, geen gezeur, een etmaal later stapt een entertainer op de buis, die goochelt met chérie, Hawai, Parlys, Josefien en rozen. Eddy Wally krijgt geen handtas in de nek want hij kan ze verkocht hebben.

«Het was fantastisch. We plakken nog eens in de handjes en daaaaaaaag.»

Het kan nog allemaal, voordat de bom valt. Of voordat een Russische satelliet valt. Laten we hopen dat die in België neerstort, want dat hoopje kernafval met een hamer en sikkel op baart de overheid meer zorgen dan Doel of Pershings. Om buikpijn van te krijgen. En dat deden Grootjans en Verhofstad niet toen ze in het Brussels Astoria-

hotel gingen eten. «Knack» meldt het menu.

«Saumon fumée ekstra doux de Norvège. Entrecôte escoffier. Parfait glacé au genièvre.»

Mensen met hun schaapjes op het droge. Van schaapjes gesproken... De Russische ruimte doos kan ook op de Falklands-Malvinas donderen. Kijken wie dan naar wie een vinger uitsteekt. «Muziekkrant-Oor» brengt, nog altijd in dat weekend, een reportage over popmuziek in Argentinië. In de jaren zestig waren ze daar minder gevoelig voor Engelsen.

«De koorts die door de Beatlemania werd veroorzaakt kon ook Argentinië niet onopgemerkt voorbijgaan. The Beatles waren zo populair dat ze haast Buenos Aires aandeden.»

The Beatles? Kom nou, geka-moeffleerde soldaten met lang haar. Als die Russische satelliet hier neervalt, vallen wij de USSR binnen, verkleed als Elton John of Boney M.

Om te besparen:

Biologie: Het Einde van een Tijdperk?

Het zijn in feite toevallig samenlopende omstandigheden, het toevallig op pensioengerechtigde leeftijd komen van een aantal professoren, en dit misschien minder toevallige crisistijdperk, die het departement Biologie door elkaar schudden. Tengevolge van twee vervroegde emeritaten in 1984, nl. de professoren J. Van Boven en A. De Bont, en één in 1985, nl. prof. R. Lontje, ziet de POC Dierkunde zich geconfronteerd met het wegvallen van liefst 1/3 van het (licentie)programma, wat tot een totale herziening daarvan noopt. Maar ook Plantkunde blijkt het roer te willen omgooien, met een eveneens vrijwel volledige herziening van het licentieprogramma.

gie is in Leuven zodanig goed aan bod gekomen, dat geen enkele Leuvense kandidaat in aanmerking komt voor de opvolging, zo het vak opnieuw vakant gesteld wordt. Waarschijnlijk zal die plaats naar een kandidaat van de R.U. Gent gaan, zoals de laatste 4 benoemingen reeds kandidaten van Gent waren. De POC stelde letterlijk: «Het actuele programma heeft de jongste twintig jaar en meer, geen wezenlijke verandering gekend en dat impliceert eventueel heel wat verandering in bestaande patronen». De noodzaak tot een totale herziening van het programma, komt in die zin vrij ongelegen, dat juist nu overal bespaard dient te worden, en dat de dreiging van niet-opvulling van vrijgekomen AP-mandaten zeer reëel is.

Straf ons niet!

Tegenover de hakbijl der besparingen weet de POC anderzijds handig gebruik te maken van deze «veranderde» situatie. Zij stelt namelijk dat «sinds zoveel jaren» de verstoordgedreven afslanking van programma's werd staande gehouden, en dat deze houding thans bezwaarlijk «gestraft» kan worden. Dierkunde is inderdaad de enige richting binnen Wetenschappen zonder keuzerichtingen en vrije keuzevakken: het programma is niet alleen voor alle studenten gelijk, maar ook vertoont het verhoudingsgewijs het grootste aantal colleges die tweejaarlijks zijn, en dus door 1^e en 2^e licentie gezamenlijk gevolgd worden. «Het kan moeilijk nog goedkoper», besluit de POC daarom.

Een eerste voorstel tot reorganisatie bestond er in het gehele departement Biologie in drie richtingen i.p.v. in twee op te splitsen: Plantkunde, Dierkunde plus Ecologie. Dat voorstel hield o.m. ook in dat 1^e licentie zou gemeenschappelijk worden voor de drie richtingen, net als de kandidaturen gemeenschappelijk zijn. Het voorstel bleek om meerdere redenen niet haalbaar, zodat men aan een tweeledige indeling der licenties (plant- versus dierkunde) bleef vasthouden. Vervolgens is men overgegaan tot het afzonderlijk reorganiseren van Plant- en Dierkunde. In Dierkunde stelt men thans een tweeledige structuur voor: de keuzerichting *Fysiologie-Morfologie* en de keuzerichting *Systematiek-Ecologie (-Ethologie)*. Het voorstel is evenwel nog niet uitgewerkt, — het wordt momenteel door de POC behandeld —, want er rijzen alvast zware problemen. Om te beginnen impliceert het gemeenschappelijk maken van 1e licentie Dierkunde voor de twee keuzerichtingen, het verhuizen van vakken van 2e naar 1e licentie, een gekend procedé ter verzwaring van het programma. Wat echter door niemand wordt gewild! Ter informatie: eerste licentie Dierkunde was één der studierichtingen die door Depreuw en Bracke werden uitgekozen voor een kwantitatief onderzoek van de studiebelasting, en het was de richting die uit die enquête het slechtst naar voren trad.

Ruzie met Geneeskunde?

Het herzien van het huidige licentieprogramma stuit nog op andere moeilijkheden. Juist om de studiedruk niet te vergroten, wens men bepaalde vakken in te krimpen of gewoonweg te verwijderen. Het lijkt er op dat men hiervoor zijn oog heeft laten vallen op de vakken ontleend aan de Faculteit Geneeskunde, die ongeveer 1/4 van het programma vertegenwoordigen. Meer bepaald werd voorgesteld om *Algemene en Bijzondere Weefsel* van J. Lauweryns en V. Desmet, te vervangen door (dierlijke) histologie «uit eigen huize» (Prof. M. Quaghebeur).

In het verleden werd reeds geopperd dat het dusdanig «buitenwerken» van de Faculteit Geneeskunde uit de Faculteit Wetenschappen (Biologie), wel eens zou kunnen resulteren in het buitenwerken van Biologie uit Geneeskunde, om welke reden men deze zaak zo voorzichtig mogelijk wil aanpakken. (Dit is namelijk één der mechanismen volgens dewelke subsidies van de ene faculteit naar de andere versluisd worden.) Bovendien releveert een, overigens weinig gekende, studenten-enquête (3) dat juist deze vakken van Geneeskunde didactisch hoog gewaardeerd worden, door de studenten, hoewel ze relatief het meest tot de studiebelasting bijdragen.

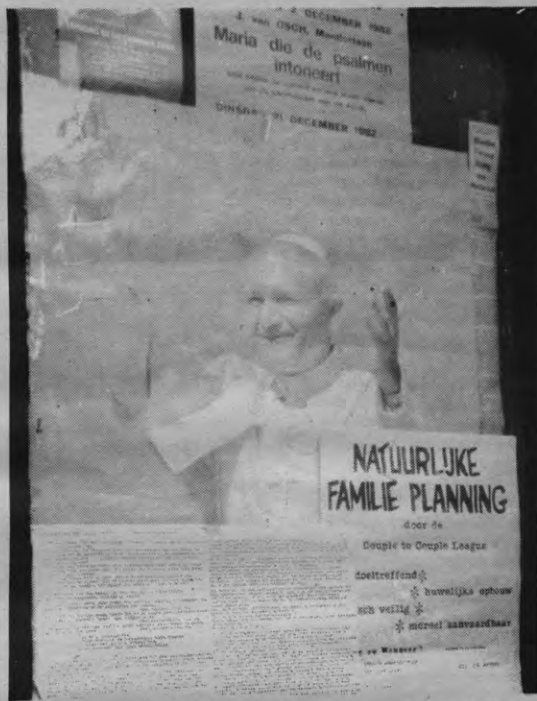
Gezien het delicate van de materie heeft de POC Dierkunde wel een uitzonderingsprocedure aangevraagd bij de Academische overheid, omdat zulk een programmawijziging onmogelijk binnen een tijdsbestek van twee maanden naar behoren kan worden uitgevoerd.

Face-lift

In Plantkunde, waar reeds een systeem van keuzerichtingen (5) en keuzevakken bestond, lijken de voorgestelde hervormingen minder ingrijpend en eerder rationaliserend. Waar men echter niet naast kan kijken is het wegvallen, om uiteenlopende motiveringen, van maar liefst 5 vakken die voorheen door Prof. A. Louis getituleerd werden. Er wordt namelijk geen nieuw A.P.-mandaat ter beschikking gesteld bij diens emeritaat. Alleen het feit reeds dat het wegvallen van deze vakken door de POC-Plantkunde blijkt niet als leemte wordt aangevoeld, wijst op een zeer bewust «face-lift» van de richting plantkunde. Zowel in plantkunde als in dierkunde schijnt men zich van dat vroegere gezicht te willen ontdoen, een gezicht waarvan de naam zelden uitgesproken, maar door iedereen gekend was: Prof. H. Koch voor Dierkunde, Prof. A. Louis voor Plantkunde. *Intussen wenkt de trein van Vlaanderen 3de Industriële Revolutie, wagon Biotechnologie, kompartiment Genetische Engineering... en het stof dat deze trein doet opwaaien belemmert het uitzicht op de troonopvolging.*

W.A.

- (1) VETO 9, nr 15, p. 3.
(2) Alumni Leuven, jg. 13, nr 2, p. 9.
(3) Bios Onderwijskrant, maart 1981.

Biologie bedreigd door de besparingen, en dat terwijl er in Leuven van katholieke zijde alternatieven worden geboden! (Foto: WiV)

Laten folteren omwille van NATO en EEG

vervolg van de voorpagina

Het tweede advies

Het juridisch pingpongspel, waarin ons ministerie van justitie, buitenlandse zaken en de vluchtelingenraad van de UNO de bal constant naar elkaar slaan, kan weer herbeginnen als Juanjo en Fernando (terecht) beroep aantekenen. Hun dossier wordt 'verzwaard' met officiële documenten, waarin de gemeenteraden van hun vroegere woonplaatsen verklaren dat de terugkeer van de twee militanten automatisch in foltering en bedreiging zal resulteren, met nog meer getuigenissen van mensen, die effectief gefolterd zijn, én met verklaringen van de broer van Juanjo, een student, die zo zwaar mishandeld werd dat hij een poging tot zelfmoord ondernam.

Intussen leefden Juanjo en Fernando, waarvan één met vrouw en kinderen, van een OCMW-minimum in de omgeving van Leuven. Onzekerheid was troef, voorlopige bedrijfsvergunningen waren hun enige legitimatie. Politieke steun werd hen slechts met mondjesmaat gegeven. Het tweede advies moest zo snel mogelijk komen. En kwam.

Het was definitief negatief. Nog steeds werden hun problemen als onbestaande beschouwd. Natuurlijk, het waren geen Polen want die staan leuk in de statistieken. En het waren geen 'terroristen', want dan weegt die situatie wel zwaar door maar wordt die direct uitgeleverd aan Spanje. Om de dossierkennis van de UNO wat te illustreren citeren wij tweemaal de zaakgelastigde te Brussel: "Basken? Dan wonen jullie in Portugal?" en "Waarom zit er nergens een door de politie vastgesteld geval van foltering bij?". Who cares? De Basken moesten binnen de twee weken de Benelux verlaten.

Dadelijk werd door Anai Artea, het Vlaams comité voor Baskische vluchtelingen, op de sirene geblazen. De politieke partijen en de media werden overspoeld met informatie over de zaak. Deze actie culmineerde in een persconferentie, die door het BRT-nieuws gekapt werd en gevoelige Gol trok het uitzingsbevel in.

Dat uitwijken en terug intrekken heeft Gol, in ruggespraak met collega Tindemans, in 1982 nog ontelbare keren herhaald. Zo werden de vluchtelingen enerzijds gekonfronteerd met

een complete patsituatie: juridisch gezien was het UNO-advies definitief, dus konden ze nooit nog het statuut in België krijgen, én omdat een statuut maar verleend wordt in het eerste land, waar men naartoe vlucht, konden ze nergens nog het statuut krijgen. (En naar Spanje terugkeren was masochistisch...) Anderzijds kon, door de welles-nietes-politiek van Gol en Tindemans, geen werk gemaakt worden van een gefundeerde tegenactie. Er zat dus niets anders op dan op de krent te blijven zitten, te wachten en te hopen.

In december 1982 werd tenminste met de onzekerheid komaf gemaakt. Gol stelde de ultieme uitzingsdeadline vast: 31 januari 1983. Punt, andere lijn, de twee Basken moesten uit de Benelux verdwijnen.

Waarom? Wat nu?

Dat België een NATO-lid en een EEG-kandidaat niet voor het hoofd wil stoten is duidelijk. Dat België zelf niet wil toegeven dat het Spaanse vlees in de kuip zich te buiten gaat aan lugubere praktijken is om dezelfde vriendschapsredenen al even logisch.

De Belgische staat had wel kunnen doen of de neus bloeed, net als de UNO, en de Basken in alle stilte hun statuut kunnen geven. Maar neen, buiten er mee. Wij vermoeden dat de eigenschappen 'links' en 'syndikalist' weinig positief waren voor het dossier. Jean Gol heeft voor beide predikaten nooit veel respect gehad en, hoewel zelf vluchteling geweest, voor die hoedanigheid blijkt ook niet.

De toekomst ziet er nu wel dik zwart uit voor de twee Basken. Weer de boer moeten opgaan en enkel in Spanje nog wettelijk kunnen verblijven... Echter, daar wachten de gevangenis, repressie, foltering, terreur. Stilzitten kan dus niet en met de moed der wanhoop wordt er weer gereageerd: massaal brieven schrijven naar Tindemans, bezoeken van de UNO, mobiliseren van de pers en de media... 31 januari komt maar is er nog niet.

filiep cynfyn
m.m.v. chantal sellekaars
marc de smedt
monica gundrum

P.S. Inlichtingen krijgen of actievoorstellen geven, daarmee moet je in Vaarstraat 131 zijn.

ELPEE

GRAMMOFOONPLATEN

ook tweedehands elpees
(aankoop en verkoop)

posters ~ songbooks ~ cassettes

t ~ shirts ~ fantasiejuwelen ~ badges

TIENSESTR. 35 LEUVEN

ADVERTENTIE

Na maandenlange opsluiting totaalweigeraar:

Dirk Torfs vraagt politiek asiel in Nederland

Op maandag 17 januari jl. dook totaalweigeraar Dirk Torfs op als getuige op een proces voor de Krijgsraad in Arnhem tegen twee Nederlandse totaalweigeraars Herbert Bitter en Paul Verte-gaal. Torfs had reeds 17 maanden gevangenisstraf achter de rug, toen hij tijdens het kerstverlof jl. van een penitentiair verlof gebruik maakte, om uit te wijken naar Nederland, en om er vervolgens politiek asiel aan te vragen. Tijdens het genoemde proces werd hij door de Nederlandse marechasseus opgepakt, en voorlopig verblijft hij nog steeds in een politiekantoor in Velpen. Reeds de dag na zijn arrestatie heeft de anti-militaristische actie-groep Onkrutt het Nederlandse konsulaat te Antwerpen bezet, om deze eis tot politiek asiel kracht bij te zetten. Ondertussen wekt het de verwondering dat een Belgisch totaalweigeraar politiek asiel gaat vragen in een buurland, uitgerend op een proces waar andere totaalweigeraars terecht staan, die nage-nog zeker zullen veroordeeld worden tot een straf van één jaar gevangenisstraf.

In een interview met een plaatselijke vrije radio stelde Dirk Torfs dat zijn actie moet begrepen worden om het politiek karakter van totaalweigeraars te benadrukken, tegen de pogingen die de overheid onderneemt, om deze protestvorm te psychiatriseren. Ook is de actie voor Torfs een individueel overlevingsmiddel tegen het totale instituut, dat de gevangenis in wezen is.

'Ik aanzie het militarisme, d.w.z. leger(dienst), ordediensten, de bewa-pening als een middel van de bevoor-rechte groepen in de samenleving om hun rechtsorde in stand te houden. Een rechtsorde die op haar beurt dient om de bestaande socio-ekonomische verhoudingen mogelijk te maken, en aldus de nodige ruimte te scheppen voor dat autoritair (kapitalistische en/of staatsocialistisch) ekonomisch handelen.' Dit schrijft Dirk Torfs op 20 augustus 1982 naar het Onkrutt-tijdschrift Rep en Roer.

Geschiedenis

Torfs was één jaar daarvoor door de Krijgsraad in Antwerpen tot twee jaar effectieve gevangenisstraf veroor-deeld. 'Op het proces zegt de auditor in twee zinnen dat hij me schuldig acht aan insubordinatie, en eist twee jaar celstraf. Wanneer het mijn beurt is, wil ik een pleidooi houden tegen de autoritaire staat. De ene rechter zit over zijn blad gebogen, manekes te

tekenen. De andere peutert aan zijn nagels en de derde loert naar het plafond. Ik ben dan ook halverwege bijstenen. In de zaal achter mijn rug, zat een ventje in uniform te lachen. Een paar uur later zat ik al in Merksplas...,' aldus Dirk Torfs.

Op 28 juni 1982 ging Dirk Torfs in hongerstaking - hij is ondertussen overgebracht naar Hoogstraten - om zijn onmiddellijke en onvoorwaar-delijke invrijheidsstelling te bekomen. Hij verklaart zich ook solidair met totaalweigeraar Koen Nyssen die op dezelfde dag door de Krijgsraad in Brussel veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenisstraf. Ook protesteert hij tegen de diskriminatie die hij in de gevangenis ondervindt ten aanzien van de behandeling van de Getuigen van Jehova. Deze verblijven in een apart gelegen paviljoentje, en leven als het ware in een gemeenschapshuis. Tweemaal per dag worden hier de aanwe-zingen opgenomen, en voor de rest kunnen ze daar hun leven inrichten, op de manier die ze zelf willen. Hier is geen sprake van ce'opsluiting, en het leven speelt zich af in gemeenschap-pelijke ruimten. Torfs eist dat dit regime wordt verruimd voor alle gevangenen. Het is pas tijdens de hongerstaking dat de publieke opinie in kennis wordt gebracht met het geval Dirk Torfs. 'Tijdens mijn honger-staking kwamen een aantal bewakers hun sympathie betuigen. Nochtans was niemand bereid zelf enig risico te nemen om mijn doelstellingen te helpen bereiken. Afbetalingsproblemen kluisterden de mensen vast aan het systeem en aan hun job,' aldus Torfs.

penitentiair verlof mocht, had ik enorme schrik om de gevangenis achter mij te laten. Ze spekuleren er natuurlijk ook op door je zo te isoleren. Er zitten in de gevangenis vaak mensen die nadat ze hun tijd hebben uitgezeten, de gevangenis-poorten niet meer durven uitgaan, of naderhand landloper worden, om terug te kunnen. Om te vermijden dat ik zo werd, deed ik die hongerstaking, daarom ook die actie om politiek asiel te vragen. Je moet actief blijven, anders ga je eraan kapot. Mensen kunnen wel denken dat je met je kop tegen de muur loopt, maar tegelijkertijd heb je dat lekker gevoel van binnen wel even terug. De gevangenis is een totaalinstituut, dat je volkomen afhankelijk maakt als je niet oppast.'

'Anderszjds is het ontzettend belangrijk, om het politiek karakter van totaalweigeraars, door zo'n actie nog eens te benadrukken. In Antwerpen heeft totaalweigeraar Lieven Verheyen een aantal psychiatrische rapporten over zijn hoofd gekregen, wat hem de schrik om het hart heeft doen slaan, m.b.t. de vraag of ze hem in een psychiatrische inrichting zullen stopen. Ook van Peter Vanhouette dachten ze dat hij karaktergestoord was, en verzorging nodig had...'

Ik wilde op het proces in Arnhem ten aanzien van de rechter aantonen dat totaalweigeraars niet zo maar geflippte marginaal zijn, maar dat het een breed verzetsfront is dat zich keert tegen het militaire apparaat.'

Geen hoop

Volgens Torfs heeft zijn vraag naar politiek asiel in Nederland weinig kans. 'Nederland en België zijn alle twee lid van de NATO, en in de ogen van Nederland is België, alhoewel het, het meest onvoorzichtigste land is op gebied van kerncentrales, toch ook een democratisch land. Neen, in hun ogen ben ik niet meer dan een ontvluchte misdadiger.'

L.V.

Wie meer informatie wenst over totaalweige-raars schrijve naar het Anti-Militaristisch Bureau, Postbus 2, Leuven 3. Financiële steun is welkom op rekening 431-0107171-53, met vermelding Poen voor Dirk en Koen.

Aanranding op 18 januari II.:

Heksenjacht op Vluchthuis?

Dinsdag 18 januari '83 rond 15 uur werd te Leuven in de St.-Maartensstraat een medewerkster van het Vluchthuis, huis voor mishandelde vrouwen, door de bestuurder in een donkerblauwe auto aangesproken. Plotseling stapte één van de twee achterin gezeten mannen uit en duwde de vrouw voor in de wagen. Ze reden richting St.-Maartensdal tot een plaats buiten Leuven, waar de vrouw werd aangerand door de drie mannen. Op de terugweg uitten ze dreigementen aan het adres van het vluchthuis en zeiden dat er nog slachtoffers zouden volgen.

handelde vrouwen was voor deze mannen voldoende om een vrouw aan te randen. Waarmee de mythe, dat vrouwen dit soort zaken zelf uit zouden lokken, weer eens ten overvloede ontkracht wordt.

Repressie

Aanranding en verkrachting zijn extreme vormen van vrouwenonder-drukking. Het bijzondere ervan is dat vrouwen worden misbruikt door middel van een seksuele repressie die uiterst vernederend en kwetsend is. Een omgekeerde situatie is ondenkbaar. Dergelijke uitingen van haat tegen vrouwen zijn absoluut onaanvaardbaar. De medewerksters van het vluchthuis en haar talloze sympathisanten zijn dan ook geenszins van zich: door de aanranding en de geuite dreigementen te laten intimideren zijn zij vastbesloten de daders te vinden en herhaling te voorkomen. Zij werken daartoe nauw samen met de gerechtelijke politie van Leuven, die de gebeurtenissen zeer ernstig neemt. Het vluchthuis doet een beroep op alle vrouwen die slachtoffer zijn van aanranding of verkrachting, contact op te nemen met het vluchthuis (016/23 90 76).

Woede

Daarna werd ze rond 17 uur afgezet aan de Tervuursepoort, waarna zij richting centrum verder naar huis ging. De auto is waarschijnlijk richting Tervuursestraat of Brusselsesteenweg gereden.

Wat deze schandelijke daad van agressie voor de aangerande vrouw betekent hoeft geen betoeg. De vrouwen van het vluchthuis zijn uiterst verantwoordelijk en woedend over deze misdaad. Temeer omdat ze hier duidelijk gekonfronteerd worden met een georganiseerde actie van mannen tegen medewerksters van het vluchthuis.

Inlichtingen

Inlichtingen betreffende het volgende kunnen ons steeds verder helpen: *het betreft een donkerblauwe auto, met vier deuren, beige stoffen zetels, vermoedelijk een Simca. In de wagen zaten drie mannen, de vrouw zat rechts vooraan met het hoofd op de knieën en was dus niet goed zichtbaar.* Wie hieromtrent inlichtingen kan geven, gelieve contact op te nemen met de gerechtelijke politie van Leuven 016/22 51 29.

Wie zich gewoon solidair voelt met deze medewerksters van het vluchthuis kan financieel steunen op rekening nr. 645-1201425-18 t.n.v. Vrouwen tegen Verkrachting, Blijde Inkomststraat 115, 3000 Leuven; voor de onkosten die dit gebeuren met zich meebrengt. U bent eveneens welkom op dinsdagavond 8 februari '83 in Café de Barrikade, Schrijnmakersstraat 11. De opbrengst van deze avond gaat naar hetzelfde doel.

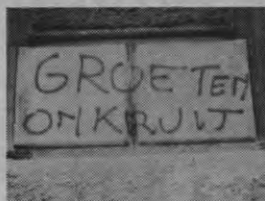
Onderduiken?

31 december jl. is de dag dat Dirk Torfs toelating heeft bekomen om met penitentiair verlof te gaan. Hij wijkt uit naar Nederland. 'Ik zat er wel mee in mijn maag, omdat het penitentiair verlof één van de weinig goede dingen is aan het strafrechtstelsel in België, en het erg gemakkelijk wordt toegekend. Als iedereen ze smeert, zal dit natuurlijk rap gedaan zijn.' Nochtans heeft Dirk Torfs enige tijd daarvoor het aanbod geweigerd om een gratieverzoek in te dienen na één jaar celstraf. Men moest dan wel akkoord gaan om zich nog één jaar gratis ten dienste te stellen van de staat, door in een openbare instelling te gaan werken. 'Het komt natuurlijk neer op een verkapt vorm van burgerdienst. Ik had het bijna gedaan omdat de sociale druk zo groot was. De ouders, de vrienden, enz., die zien je natuurlijk allemaal veel liever buiten de gevangenis. Maar het gaat om het principe en daar blijf ik bij.'

In een interview met een Nederlandse vrije radio, wijst Torfs ook de mogelijkheid van de hand om de rest van zijn leven buiten België te blijven en in Nederland of elders onder te duiken. 'Ik zie dat niet zitten, omdat ik op die manier niet actief kan blijven. Totaalweigeraars zijn voor mij je lot in eigen handen nemen, en hiervoor geen andere mensen te gebruiken, noch te wachten tot het parlement iets in orde brengt, omdat als puntje bij paaltje komt, het parlement dit niet zal doen. Totaalweigeraars hangt nauw samen met mijn maatschappijvisie, waarbij b.v. de arbeiders in een fabriek hun lot evenzeer in handen nemen, zonder dat ze opnieuw onderdrukt worden door een vakbond of een andere zogenaamde revolutionaire partij. Het interesseert mij niet zoveel dat het parlement zou beslissen de werktijd te verkorten tot 7,5 uur per dag, maar wel of ik mijn werk zelf kan bepalen. Duizend arbeiders die een fabriek samen besturen, zullen wellicht niet besluiten om giftig afval in een beekje te storten, omdat ze b.v. zelf in de buurt wonen, of omdat ze zelf gekontroleerd worden door buurtkollektieven of konsumptieverenigingen.'

Aktie om te overleven

'De gevangenis is als een grote moeder die voor je zorgt, al je behoeften voldoet, en je verdomt goed inpakt. Toen de dag naderde dat ik op

De nog steeds merkbare tekenen van aanwezigheid van ONKRUIT in Leuven: spuitsel op het gerechtsgebouw. Veto berichtte vorig jaar uitvoerig over totaalweigeraars en heeft zelf nog een proces boven het hoofd hangen met de 'zaak van de dossiers'. Persvrijheid? Vrijheid überhaupt? (Foto: Wim Verhelst)

In het vernoemde interview wijst Torfs trouwens op de tendens om de uitleveringsprocedures te versoepelen, zoals dit tot uiting komt in het Europees Verdrag ter Bestrijding van Terrorisme, dat evenwel nog niet gefatificeerd is door Nederland en België. 'Met dit verdrag zullen wij verplicht zijn b.v. een Turkse vakbond-leider die in zijn land als terrorist wordt bestempeld, ofwel uit te leveren aan Turkije, waar hem een fikse straf wacht, ofwel zelf te berechten.'

Ik zal die zeven resterende maanden gevangenisstraf zeker uitzitten. Ik zal mij in de gevangenis evenwel niet zomaar laten doen, en misschien is er wel solidariteit van andere gevangenen los te weken...'

I.J.U.: ook

Vooral toen het nog geen crisis was, maar toch nu ook nog, trekken jaarlijks duizenden jongeren erop uit tijdens de vakantieperiode. Zonnen aan de Costa Brava of del Sol, gokken in Las Vegas of Monte Carlo, uitgaan in Benidorm of Nice. Enfin, de ouwe, getrouwe manier om als jongere je kommerloze bestaan te leiden als je niet moet blokken.

Sommigen doen het echter anders. Een niet zo bekende organisatie met de wat de lastige naam "Internationale Jongeren Uitwisseling" (kortweg IJU) trekt zich dat aan. Zij biedt jongeren uitgebreid de mogelijkheid om het anders te doen. Niet op je luie krent in de zon of met de losse pols gul de centen het raam uit zwierend, nee, anders. Hoezo anders?

Wel niet onmiddellijk een voorbeeld van internationale uitwisseling. Wel kinderen op voor ons 'vreemd' gebied. En onbekend hoeft toch niet onbemand te maken, of? Op de foto: spelende kinderen onderbraken hun voetbalspel, tuk als ze zijn op kamerlenszen in Zaarorich, een bergdorp ten zuiden van Beiroet (Libanon). (foto: Wim Verhelst)

Anti - psychiater David Cooper typeerde de kommune eens als een sociaal-politieke leefgemeenschap die vooruitrijpt op de samenleving van morgen — in konflikt met het huidige waardenpatroon en normenstelsel — door al doende alternatieven te zoeken voor gezin en maatschappij. In zijn boek *Het einde van het gezin* bestempelde Cooper het gezin als de gaskamer van de samenleving. 'Voor mij is het een revolutionaire daad, wanneer iemand in de loop van maanden of jaren zijn micro- of macro-sociale conditionering grotendeels overstijgt en er in hogere mate toe komt zich in persoonlijke autonomie spontaan te doen gelden: dit is op zichzelf een heel beslissende daad van contrageweld tegen het systeem' (!) aldus Cooper.

Het thema *kommunes* lijkt blijkbaar een uitstekend onderwerp om een werkske te brouwen voor één of andere sociaal vak. Theoretiseren lijkt vlot te lopen, maar de praktijk lijkt onhaalbaar. Velen zullen wellicht de gemeenschapshuizen waar het echt goed gaat op één hand kunnen tellen, laat staan dat men ergens een echte kommune kent. In het hartje van Brussel, op 500 meter van het Beursgebouw, viert de kommune La Poudrière (het kruivak) dit jaar met Pinksteren haar 25-jarig bestaan. Meer dan één reden dus om kennis te maken...

La Poudrière

De kommune leeft op dit ogenblik in een viertal huizen, gelegen rond een gemeenschappelijke binnenkoer. Circa 70 mensen maken deel uit van de gemeenschap, die doorheen de jaren ook nog elders andere gemeenschappen heeft opgericht. Zo o.m. in Drogenbos, waar een tweetal jaren geleden van de Emmaüs-kommune een oud fabriek werd overgenomen. Hier wonen een 10-tal mensen, die zich vooral bezighouden met het ophalen,

Leefgemeenschap te Brussel: De kommune 'La Poudrière' bestaat 25 jaar

rekuperen en verkopen van oud materiaal. Ook in Limburg wonen 10 mensen op een boerderij (in Rummen), die de andere huizen van voedsel voorziet. Recent wonen een 5-tal mensen in een fabriek aan de Franse grens, die door de groep is opgekocht. In dit artikel zullen we ons concentreren op La Poudrière zelf.

Ekstrovert en solidair

De groep heeft een vijftal objectieven. Vooreerst is er het aanwezig zijn in de stad — buurt en samenleving. 'Er zijn kommunen die zich afzonderen van de maatschappij, omdat volgens hen die maatschappij net als een groot schip is, waarvan de motor in brand staat. Deze kommunen willen het schip met de reddingsbootjes verlaten en heel primitief, zonder elektriciteit, zonder lopend water, ver van de bewoonde wereld leven. La Poudrière zegt neen, wij moeten aanwezig zijn in de maatschappij, op het schip om de brand te helpen blussen.' Aldus père Leon, één der stichters van de kommune. 'De mensen in de buurt weten dat wanneer ze problemen hebben, ze altijd bij ons terecht kunnen. Er is b.v. onrust geweest toen er geruchten liepen dat er een invalsweg zou getrokken worden dwars door de buurt. Wij hebben dat kunnen tegenhouden. In tegenstelling tot de andere volkswijkbuurten in Brussel, waar grondspeculanten alles kapot maken en grote buildings neerplanten, weet de stad dat ze zich hier, door onze aanwezigheid, minder kan permitteren.'

Het tweede uitgangspunt is de vriendschap - broederlijkheid - solidariteit. De kommune is gestart als antwoord op de maatschappij die vandaag emotioneel doodziek is. Leven-in-gemeenschap laat de mens toe zich op een diepe manier te ontplooiën — het trekt je uit jezelf. In de gemeenschap tracht men dit te realiseren door o.a. alle beslissingen unaniem te nemen. Deze unanimiteit is belangrijk omdat anders de meningen van de minderheid met de voeten

De kommune heeft een vijftal objectieven. Het eerste is 'het aanwezig zijn in de stad — buurt en samenleving.' (Foto: Kris Cosaert)

getreden wordt, en een intellectueel groepje de anderen gemakkelijk kan manipuleren of overtuigen. Door de spanning die daaruit voortvloeit, trekken de zwaksten er na enkele maanden of jaren uit en bloedt de kommune dood.

Ieder zijn taak

Het derde uitgangspunt ligt in het verlengde van het vorige, nl. rechtvaardigheid — geweldloosheid. Binnen de groep is men heel alert voor de aanwezigheid van macht en onderdrukking. Er wordt gestreefd naar geweldloosheid in de relaties, door te praten én te luisteren, — het stem geven van de zwakken. In dit verband is het belangrijk dat iedereen zijn verantwoordelijkheid heeft. Zo is iemand verantwoordelijk voor de auto-sleutels, voor de financiën, voor de inkoop, voor de verhuus enz.. 'Vroeger waren er bij ons geen verantwoordelijken. Maar wat zagen we? De zwakkeren trokken altijd aan het kortste eind. De auto's waren b.v. ter beschikking van iedereen. De sleutels lagen in een koffertje. Wat gebeurde er? Diegene die de grootste mond konden opzetten, of die het rapst waren, die hadden het gebruik van de wagens. *Etre responsable* betekent eigenlijk *répondre à un appel*, wat bij ons betekent dat men moet antwoorden op de oproep tot rechtvaardigheid, zorgen dat er rechtvaardigheid komt. Zo moet de verantwoordelijke van de auto's soms zijn eigen vrouw en wagen weigeren omdat hij moet zorgen dat een sukkelaar er ook eens gebruik van zou kunnen maken. Verantwoordelijkheid houdt ook in dat ge in staat zijt de agressie van de

anderen op te vangen. Zo was er eens een moeilijke vergadering vol spanningen en konflikten die niet waren boven gekomen. Na de vergadering poestten we zoals altijd de gemeenschappelijke plaatsen. Iedereen ontlaaide zijn agressie op de schuurborstels en op de dwelven. In die tijd had er een meisje liefdesverdriet en was na de vergadering direct naar buiten gegaan om te wandelen. Het had geregend, en toen ze terugkwam in de living met haar vuile slijkschoenen, sprong iedereen op haar gelijk kiekens in een kiekekot. Ge kunt wel denken: ze had niet helpen poetsen en ze kwam dan nog alles vuil maken op de koop toe. Al die opgekropte agressie van in de vergadering ontplofte en dat ongelukkige meisje kreeg de volle lading. De zwakste kreeg de klappen die zij niet verdiende. Dit is steeds het geval wanneer er geen verantwoordelijken zijn. Als ze er wel zijn, moeten zij de agressie opvangen.' De solidariteit binnen de kommune wordt, volgens père Leon, enkel gerealiseerd binnen iedereen op een bepaald gebied verantwoordelijkheid draagt. Anders zouden enkenen zich kunnen beroepen op hun verantwoordelijkheid, om zich machtiger te voelen dan anderen. Nu heeft iedereen iedereen nodig.

Naast het systeem der verantwoordelijken is er de algemene vergadering die elke maand bijeenkomt, en waar iedereen voorstellen kan doen. De beslissingen worden echter genomen in een kleinere groep, de zogenaamde *engagés*. Om bij die groep te horen moet men minstens twee jaar in de kommune zijn. 'Het heeft immers geen zin mensen beslissingen te laten nemen, die niet eens weten of ze hier

morgen nog zullen zijn. Het zijn immers de blijvers die er de gevolgen van zullen dragen.' La Poudrière kent zichzelf eerder een *prafetische* rol toe, dan een politiek-aktivistische. Père Leon citeert Paolo Freire in dit verband: 'Men bevrijdt de andere niet. Men bevrijdt zich ook niet alleen. Men bevrijdt zich samen met de andere. Persoonlijk heb ik veel contacten met linkse van Quaregnon - socialistisch bolwerk in Wallonië, met in 1979 de bezetting van het Salik-bedrijf, en de produktie in eigen beheer van jeans —, maar wij willen niet opgegeten worden door partijen of syndikaten. We beschouwen het als onze taak hen voortdurend te bevragen.'

Het vierde uitgangspunt is de *utopie*, die zich vandaag al realiseert in La Poudrière. 'De kommunisten en de andere voorhoede-mensen zeggen dat wij dromers zijn. Maar dat zijn we juist niet. Zij zijn de dromers. Zij dromen over morgen over hoe het zou moeten zijn. Wij passen het socialisme nu reeds toe.'

Het vijfde punt is dit van de *asece*, in de zin dat men samen besluit de afspraken, noodzakelijk voor het voortbestaan van de gemeenschap, na te komen. B.v. het eten op bepaalde tijdstippen, evenals het uitvoeren van de individuele verantwoordelijkheid.

Werkzaamheden

In La Poudrière is doorheen de jaren een bloeiend verhuurbedrijf opgebouwd. Om dit ogenblik beschikt de kommune over een vijftal vrachtwagens, en is het orderboek steeds een paar maanden op voorhand volgeboekt. Niet iedereen werkt in het verhuurbedrijf. Heel wat mensen oefenen hun eigen beroep verder uit, als ze in de kommune komen wonen. Ook worden de vrachtwagens gebruikt voor het ophalen van materiaal dat de mensen kwijt willen, en dat vervolgens naar de groep in Drogenbos wordt gebracht, voor rekuperatie en verkoop. Er is een voortdurende wisselwerking tussen de vier groepen in België. Zo gaan alle mensen van hier, minstens een viertal weken werken op de boerderij, en in ruil krijgen we van hen het voedsel dat we nodig hebben. Hetzelfde met betrekking tot het materiaal dat opgestapeld staat in Drogenbos. Onoplosbare konflikten binnen de groep worden vaak opgelost doordat het individu in een andere kommune intrekt.

In La Poudrière geeft iedereen zijn salaris af, en krijgt hiervoor in de plaats een zakgeld van 1200 bf. per maand. Natuurlijk is er steeds een grote soepelheid als iemand speciale wensen heeft, b.v. een reis, materiaal voor zijn hobby, enz.. Als men in La Poudrière intrekt is men evenwel niet verplicht al zijn bezittingen in de kas te storten. Als men La Poudrière verlaat, wordt altijd solidair mede een job gezocht, of mag de persoon in kwestie zijn salaris behouden tot hij financieel op eigen poten kan staan.

vervolg op pagina 8

iets voor u?

Da's niet niks, natuurlijk. Maar het engagement reikt nog verder dan dat: "De IJU wil deelnemers die zich willen inzetten voor rechtvaardigheid voor alle mensen die lijden onder sociale, politieke en economische onrechtvaardigheid en voor een betere verstandhouding tussen culturen en volkeren door het afbreken van vooroordelen en stimuleren van interesse voor vreemde culturen." Wat ook al niet is om mee te lachen. Toch nog enige duiding bij deze nobele instelling, nadat ze zo krachtig zelf haar bedoelingen uiteenzette.

IJU is dus — zegt de naam het al niet zelf? — een internationale organisatie: dat moet je interpreteren als een bonte 'mozaïek van allemaal nationale committees van aangesloten landen, elk met een eigen karakter en een eigen cultuur-maatschappelijke achtergrond. De organisatie werkt uitsluitend met vrijwilligers en dient zich als ongebonden aan. Alleen de gemeenschappelijke doelstellingen houden de landen bij elkaar. Mogelijke landen voor Vlamingen om naartoe te trekken zijn: Australië, Bolivia, Brazilië, Colombia, Costa Rica, Mexico; Dene-marken, Duitsland, Finland, Ghana, IJsland, Italië, Japan, Nigeria en de U.S.A.

Jaarlijks kunnen zo'n 17 Vlamingen naar het buitenland via IJU. Ze worden er opgenomen in een gezin, om niet te verdrinken in onmacht en om de taal te leren (zèér belangrijk om uit de voeten te kunnen). Vrijwilligerswerk wordt je aangeboden om je engagement bot te vieren. Rijk wordt je er alvast niet van, daar is IJU niet voor opgericht overigens. Maar geestelijk rijk zal er ongetwijfeld wel worden, denken wij zo. Een getuigenis van een IJU-exchangee die in Japan heeft gezeten, dat ter illustratie.

Een jaar Japan: ik wist het op voorhand — dit zou iets anders zijn dan mijn studentenleventie in Leuven! En natuurlijk: alles is anders in Japan, zelfs de Mac Donalds smaken in Tokio anders dan hier. Maar de twee dingen die mijn jaar in Japan gemaakt hebben, waren het anders zijn van mijn eigen leven, en met anders zijn van de mensen daar. Drie maanden mee helpen fruit oogsten in de bergen, alleen in een dorp waar slechts een Zen-priester stuntelig Engels sprak... Ik zal de appels van Suzaka nooit vergeten, en nog minder zijn vriendelijke mensen, mijn onvoorstelbaar worstelen met de gele taalje, het harde werken... Twee maanden Engelse les geven aan Japanse kinderen: prachtig! De lieve snoetjes, de kadootjes... en och, ja, de frustratie dat je hen bijna niks bijgeleerd hebt neem je d'er dan ook maar bij. 'Really' wordt door een Japanner nog 'Learry' uitgesproken.

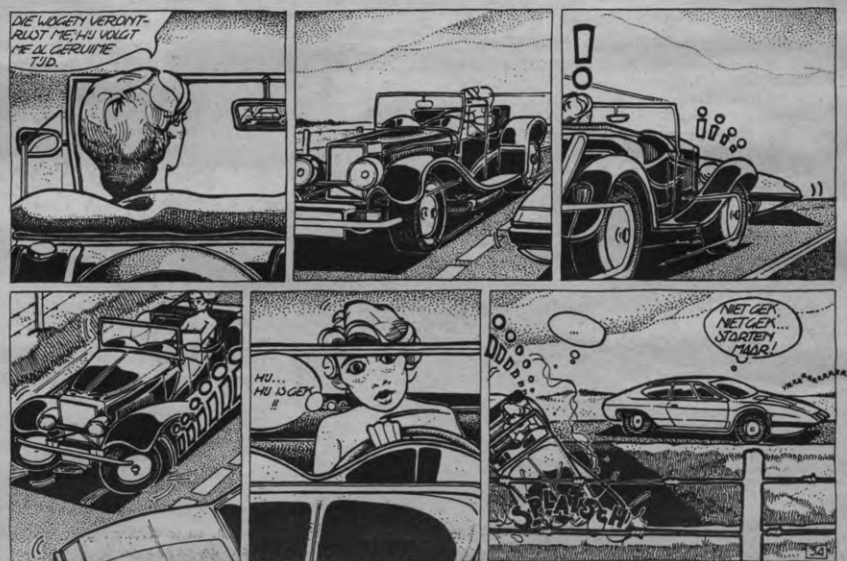
Vier maanden in een gehandicapten-centrum: onverwoordbare menselijke ervaringen, de vriendschap, ja: liefde... maar ook het leed. Een maand in een weeshuis. Ik was er 'grote broer Stefan'. Sjonge wat miste ik de bengels later, en zij mij ook. Van het opgespaarde geld bleef nog een beetje over om uit het fantastische Tokio (dat intussen een thuis geworden was) een tijdje weg te gaan en te reizen: Osaka, Kyobo, Hiroshima en Korea. Unieke plaatsen maar de ervaringen en gevoelens die ik had bij het bezoeken ervan zijn nog unieker denk ik. Een jaar Japan voor mij: ik vind er geen woorden meer voor.

Voor inlichtingen:
I.J.U. (icye) België
Naamsesteenweg 164
3030 Heverlee
tel.: 016/22 23 06

Bewerking:
J.H. Verbanck

ILSE of de absurde ondergang van een strip

bart ramakers

Op eigen tenen:

Nog zo gemakkelijk niet...

Van de hand van Hannes Meinkema verscheen onlangs een nieuwe bundel kortverhalen: *Op Eigen Tenen* (Uitgeverij Bert Bakker). Een boek bespreken van een auteur als Hannes Meinkema draagt altijd twee aspecten in zich: enerzijds het literaire als dusdanig en anderzijds de verbinding tussen literatuur en feminisme. Meinkema is inderdaad geen onbekende in het zeer diverse wereldje der feministes/n. Deze bundel beoogt trouwens veel meer het verspreiden van het feministische gedachtegoed dan het geval was in Meinkema's vorige bundel verhalen, *De Naam van mijn Moeder* uit 1981. Of ze die ideeën nu goed kan combineren met enig literair talent is evenwel een andere vraag.

We zullen maar meteen met de deur in huis vallen: als op zichzelf staand literair werk is deze kortverhalenbundel beslist geen hoogvlieger. En wel om uiteenlopende redenen. Meinkema is bijvoorbeeld zeer beperkt in het kiezen van haar onderwerpen, die grosso modo te reduceren zijn tot de menselijke relatie: de verhouding man-vrouw of vrouw-vrouw of vrouw-kind of man-kind (?). Niet dat Meinkema daar geen boeiende verhalen zou weten over te schrijven, toch wel, want dat bewees ze al in het veel sterkere *De Naam van mijn Moeder*.

Vermoeiende psychologie

Als noeste lezer vang je elk verhaal overigens wel met een zekere interesse aan: de eerste bladzijde gaat er vlot in, maar dan wordt het steeds moeilijker. Meinkema bezwangert je als het ware met een bepaald aspect uit het kerngegeven 'Relatie' dat als een soort

herkenningspunt in de dieptepsychologie fungeert. Enkele bladzijden verder merk je echter dat het om een *schijnzwangerschap* gaat en prik je ziet je buik in één oogwenk verschrompelen tot een kreukig ballonnetje zonder lucht erin (met ekskuses voor de mannelijke lezers die niet zwanger kunnen worden, maar zich hierbij in het kruis getast kunnen voelen).

Meinkema schotelt de lezer immers slechts een schijnbaar diepe psychologie van de intermenselijke relaties voor. Dat steekt schril af tegen haar vorige verhalenbundel die literaire juweeltjes bevat als "Zeemeermin" en "Gisteren was vandaag nog morgen". Zulke verhalen getuigen inderdaad van een grote diepgang in de benadering van o.m. de kinderspsychologie.

Een ander element van de literaire beperktheid van *Op Eigen Tenen* is de stijl. Zie je wel dat vorm en inhoud hand in hand gaan, zij het hier dan in negatieve zin: het eng omlijnde onderwerp weerspiegelt zich inderdaad in eenzelfde beperktheid van stijl. Alle zeventien verhalen zijn in de 'ik is verteller'-vorm geschreven. Met alle kwalijke gevolgen vandien.

Deze eenzijdigheid in de vertelstijl wordt wel een (pseudo-)bekenentisliteratuur genoemd en is door de tijd al lang achterhaald en voorbijgestreefd. Niettemin lijkt Meinkema danig overtuigd van de uniekheid van dit literaire teken. Ze denkt misschien konsekwent te zijn als ze steeds de ik-vorm gebruikt in het waarmaken van haar motivatie om te schrijven: "Ik schrijf om te ontdekken wat ik voel" ("Overstap", p. 73). Zo wordt het evenwel één grote jammer, want haar *eindeloze, zelfbespiegelande analyses* worden er soms onuitstaanbaar door. Haar zelfreflectie geeft aanleiding tot de meest vervelende uiteenzettingen over het al dan niet hebben van schuldgevoelens, het al dan niet moeder willen zijn, het al dan niet willen houden van iemand en dergelijke meer. Vooral in de verhalen "Overstap" en "De Psycho-

logie van de Onderdrukking" ligt de nadruk te sterk op de *therapeutische werkzaamheid* van het schrijven voor de auteur.

Feministisch ??

Men kan het literaire werk natuurlijk ondergeschikt maken aan meerdere doelstellingen: bijvoorbeeld aan het uitdragen van ideeëngoed, in casu de feministische idee (of wat dit zoal bij Meinkema mag voorstellen). In *Op Eigen Tenen* werkt Meinkema deze thema's té sterk door; *De Naam van mijn Moeder* daarentegen kon niet bogen op feministische aspiraties of verdiensten, helemaal niet zelfs, maar is als literaire bundel des te geslaagder. En dat blijft toch nog altijd de beste waardering voor een werk dat zichzelf als literair aankondigt.

In hoeverre is Meinkema in deze bundel *feministisch* geëvolueerd? Ze wil in elk geval, zoveel is duidelijk, geëngaged schrijven. Ze wil de lezer op sommige, maatschappelijk bepaalde vooroordelen tegenover de vrouw wijzen. Die idee is niet slecht natuurlijk, maar spijtig voor haar én voor de lezer is Meinkema noch logisch, noch konsekwent in haar redeneringen. Ze doorbreekt daarmee niet zozeer de voordelen die ze aanvalt, maar *bevestigt* ze. Zo schrijft ze in "Het verlangen" (p. 14): "Is het omdat ik een vrouw ben dat mijn verlangen niet zozeer uitgaat naar het verre, het wijde en weidse, naar het onbekende — maar dat mijn verlangen is gekoesterd te worden, en door en door gekend?"

Dit is een afgrijpselijke diepe val terug naar haar waarschijnlijk *innig-traditionele achtergronden*; het oerrollenpatroon wordt weer als fysisch gegevenheid vooropgesteld. De man is de avonturier en de vrouw moet beschermd worden. Dit wordt dan nog niet voorgesteld als een maatschappelijk gegroeide situatie, maar als een wezenlijk verschil tussen de geslachten! Niet dat zulke kenmerken in individuele gevallen onmogelijk of

Hannes Meinkema: enerzijds het literaire als dusdanig en anderzijds de verbinding tussen literatuur en feminisme.

'verboden' zijn, maar Meinkema wil ze tot een groepsbeeld verheffen.

En toch wil Meinkema zich doen doorgaan voor een feministe. Dat doet ze dan door hier en daar het lesbische tema wat uit te werken, door over en rond de onderdrukking van de vrouw te vertellen en dies meer. Soms slaagt ze er wel eens in om een idee juist uit te drukken, maar dan gebeurt dat meestal in droge taal zonder veel literair waarde. Op andere ogenblikken evenwel slaat ze de bal er dan weer onwaarschijnlijk ver naast. In het verhaal *Beeltenis* is ze echter tot de

ultieme zelfkennis gekomen: "Ik praat over gelijkwaardigheid, maar ik betrap mezelf op de behoefte om tegen een man op te kijken!" (p. 40).

Ze heeft gelijk. We mogen niet teveel van haar verlangen: je in je eentje (of toch bijna) willen en kunnen bevrijden van een hele cultuur- en maatschappij-achtergrond is een langdurig en pijnlijk proces, waarvan het resultaat pas in veel verder stadium mag worden beoordeeld. We wachten dus af hoe de lijn verder zal gaan: links, rechts of stabilisatie?

Isabelle Vandenbergen

ADVERTENTIE

HET PAARD, DE KAR EN WIJ.

Je hebt ze natuurlijk al gezien, de oude Stella-bierkar getrokken door twee forse Brabanders, op hun toernee langs de Leuvense cafés. Het is niet zozeer het inspelen op een zekere retro-mode. Het is wél het aanknopen met een bestaande traditie, en de nadrukkelijke aanwezigheid van een Leuvense brouwer in zijn stad.

Sedert 1366 immers heeft onze Brouwerij een liefdesverhouding met Leuven en zijn inwoners, Leuvenaars en studenten. Een relatie die misschien niet altijd op de voorgrond kwam - je zegt toch ook niet elke dag tegen je lief dat je haar graag ziet - maar die er niet minder op geworden is.

Maar kom ons zelf eens bezoeken. Dagelijks worden er brouwerijbezoeken georganiseerd.

Je kan individueel aansluiten bij een groep of - beter - met je club of faculteitskring een groepsbezoek organiseren. Zo zie je zelf hoe een Stella gebrouwd wordt en je kan meteen het resultaat proeven.

Geïnteresseerd? Bel ons vooraf even op nr. 016/24 71 11 en vraag Johnny Stevens.

Stella
Artois

Leopold II, ooit Koning der Belgen:

De vaderlandse geschiedenis herschreven...

Of tenminste een van de meest betreurenswaardige passages eruit, nl. Leopold II's bewind over Congo. De belgen zijn de dappersten van de Galliërs, zij leefden een tijdje in hun paaldorpen van de jacht en de visvangst, na de Merovingers kwamen de Karolingers en Karel De Grote, wiens zonen in Verdun in 843 al te gortig stukken van de koek naar zich toe trokken. Ook in de Guldensporenslag waren wij flinke kerels, Jan Breydel en Pieter de Kooning die Jacques de Chatillon en de Leliaerts in

Woeringen het onderspit deden delven.

De feodaliteit met leenheren, vazallen, horigen en laten, de godsvrede, de abdijsholen: nergens een vuilte aan de lucht, alleen de geur van brandend pek en ontbindende lijken. Keizer Karel die vrolijk in Olen een pot kwam pakken, die lelijke Spanjaards die hier kwamen koppensnellen, maar de Hervorming zat nog fout. Maria Theresia van Oostenrijk die met een minder geslaagde zoon Jozef II bedacht werd, Frederic de Tweede van Sans Souci die het staand leger uitvond, Lodewijk de Zestiende onthoofd, dus nieuwe jaartelling, nog meer guillotines en Marianne weg van de bres. En dan

natuurlijk De Stomme van Portici, de vele W's die Willem Weg Wilden: Een Staat Wordt Geboren. Een koning wordt gezocht, een dynastie gekreërd. Om De Post en Story laten wat te geven om over te schrijven. Mooie familie, die Van Saksen Coburgen, kosten ons heel wat, niks als mizerie mee gehad. Pol den eerste, hoereloper, Pol den tweede, hoereloper en negermoordenaar, Ber den eerste, door de bijzit van zijn vrouw van de berg geduwd, Pol den derde, Hitlerkompaan, en Bo den eerste, krom van de sciatique en kinderloos. Maar zij houden een land héél, en dat mag wat kosten.

Ik wil hier alleen maar mee zeggen dat het geschiedenisonderwijs, zoals wij dat genoten hebben, in feite een vervalsing van de feitelijke historische realiteit is. Bovendien bracht het niet het minste historisch besef aan, b.v. de tijd- en plaats-gebondenheid van bepaalde ideologieën. Nu, dat soort geschiedenisonderricht is eigenlijk een belangrijk reproductiemechanisme van de unitaire staatsideologie: België

wordt een nationale identiteit gegeven, het heeft een geschiedenis om trots op te zijn, want zonder geschiedenis is men vaderloos, kortom België heeft een bestaansreden. De feitelijke van België, nl. een historische samenloop van omstandigheden te zijn, wordt verdoezeld. Waardeladen termen als Vaderland, houden de onderdanen oedipale schrikbeelden voor als ze niet bereid zijn bij gelegenheid hun leven voor dat vaderland te geven. De

vlag, de brabançonne, het graf van de onbekende soldaat, het feest van de dynastie, wat is het allemaal anders dan het kreëren van de illusie van 'wij zijn een natie'. Oudstrijders worden er voor onder de motteballen vandaan gehaald. Wij hebben geen nationale identiteit, zoals de Fransen of de Engelsen of zelfs die domme Amerikanen dat hebben. Het grondgebied

vervolg op pagina 8

ACTUELE PROBLEMEN

- Adieu Dries.** Overpeinzingen bij het afscheid van een liefhebber in de politiek 190 Fr
- VAN BRUINEN** : Turkije in crisis 565 Fr
- M. BEER** : De kunst van het verkopen
De weg tot efficiënt en winstgevend verkopen 755 Fr
- R. TANNER PASCALE** : De filosofie van het Japanse management 755 Fr
- R. VANDEPUTTE** : Een machteloos minister 425 Fr
- E. WITTE** : Politieke geschiedenis van België sinds 1830 890 Fr

Standaard Boekhandel

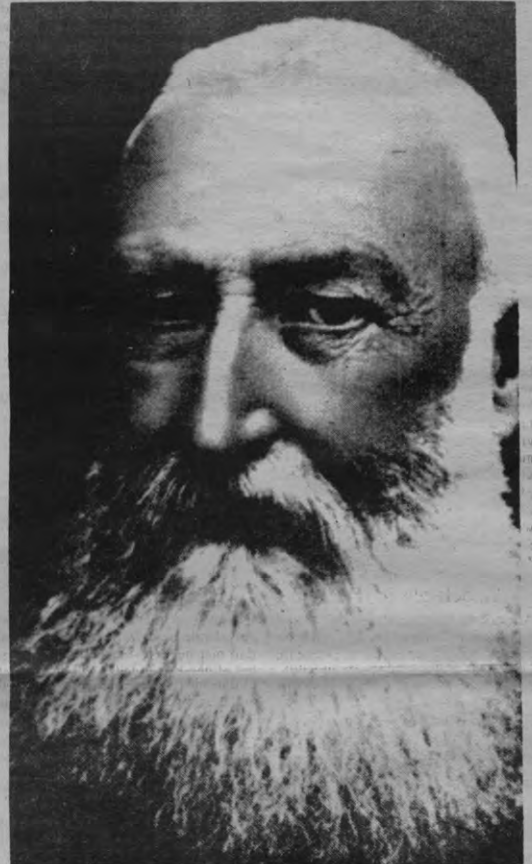
Naamsestraat 57 - LEUVEN
016/23.98.21

ADVERTENTIE

Gezellige kroeg,
met goede
muziek

MUNTSTRAAT 18
3000 LEUVEN

Leopold II: een baard verstrikt in het Belgisch Koningshuis en vingers met klevend bloed van een verzwegen koloniale politiek in Congo Belge

kreten & gefluister...

Chris Meulijzer boert. • Nee, niet hardop, maar wel fervent. • **Chris Meulijzer** is vrijgestelde van Sportraad, en heeft dus als hobby een boerderijtje met toebehoren. • Sportraad is een weinig besproken onderdeel van de ASR in deze rubriek. • Vandaar. • Goed, maar nu: waar gaat het over? • Op de laatste Stuurgroep (trouwe lezers van K & G weten nu zo al langzaam wat dat is) was Sportraad manifest ongeïnteresseerd aanwezig bij een discussie over het personeelsprobleem van KuRa. • Bij de pauze van de vergadering stapten de vertegenwoordigers van SR dan ook op. • Hoewel. • Tijdens de pauze dronk **Meulijzer** nog een pintje in de bij ASR-ers onvolprezen Stuc-bar. • En het was daar dat **Goedele De Keersmaecker** hem vroeg. • **Begint gij vóór acht hoeren al te boeren?** • Ze benaauwde **uren.** • Kris plát. • Met een schaterlach. • Toen hij was uitgehikt, replikeerde hij. • **Hebt gij die handen al gezien? Daar kunnen nogal wat tepeltjes inliggen, hé!**

Baardendiskriminatie. • In het **Belang van Limburg** stond enige weken geleden een berichtje. • Waaruit bleek dat **Ihsan Dogramaci**, de voorzitter van de hoge raad van het onderwijs van **Turkije**, begin dit jaar een verbod uitvaardigde tegen het dragen of kultiëren van een baard bij docenten en studenten. • In België zijn 'wij' natuurlijk verontwaardigd. • Zo iets zou bij ons nooit gebeuren. • 't **Belang** drukte dan ook dat **Alaattin Senel**, een intellectueel uit Ankara, het laatste woord kreeg in deze zaak. • En die man zei. • **De universaliteit voedt vrije mensen op.** • Een menselijk wezen is vrij in alle opzichten van zijn denken tot zijn baard. • **Awel, Senel!** • Je moet eens naar Leuven komen. • Of wat dacht je van deze? • **Verbod op abortus, zalen gewelgerd, intolerantie voor vrije meningsuiting, besnoeien in sociale sektor, enzovoorts, enzoverder.** • Jaja, in België voeden de uniefs mensen tot vrije mensen op. • □ □ □

Grap voor 't Pallieterke. • En het gaat over **Hocepied**, zie ook **K&G** van vorige week. • De heer **Hocepied** bekleedde vroeger een belangrijke positie in **SARUG, Studenten Alternatie & R.U.G.**, in Gent dus. • En moest in die functie ook **subsidies** aanvragen bij het **Politiek Konvent** van Gent, een soort **FKK**. • Maar ja, **Alternatie** is een tijdschrift dat Koude Oorlogen in teekoppen voert. • En het **PK** is natuurlijk **links**. • Om nog maar eens dat klisje te gebruiken. • **Gevolg.** • Op de vraag **voldeed Sarug aan de criteria**, antwoordde men steevast ja. • Maar op de vraag **erkennen we Sarug**, kregen de arme schaapjes te horen. • **Nee.** **WIV**

CVP-mantelorganisatie? • Boze tongen beweren inderdaad dat de Vlaamse Interuniversitaire Studentenraad (VL.I.S.) zo'n epitheton dient toegeschreven. • **Kreten** en **Gefluister** spreekt zich natuurlijk niet uit over de waarheid van dergelijk gerucht. • Maar we staken wel onze ellebogen uit de mouwen. • En wat roken we? • De voorzitter van vernoemde organisatie in spe heeft in elk geval ooit beweerd. • **We moeten de CVP ten koste wat kost versterken.**

DE
WERK GROEP
VOEDING

Restaurant
Alma II en III

ALMAMENU'S VAN MAANDAG 31 JANUARI TOT VRIJDAG 4 FEBRUARI

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 31/1	romige kerflesoep koude schotel american aardappelen yoghourt	romige kerflesoep rumsteak gebakken boontjes aardappelen yoghourt	Griekse rijst yoghourt met fruit	soep van de dag kalfsbrood romige witte kolen aardappelen fruit
di 1/2	longchampssoep vis in deeg erwtjes op z'n Frans zilvervliesrijst yoghourt	longchampssoep hamburger uit de kroketten, yoghourt met fruit	hutspot rauwkost Balkan yoghourt met fruit	soep van de dag wienerschnitsel aardappelen yoghourt met fruit
woe 2/2	tyroolsoep braadworst groene kool aardappelen yoghourt met fruit	tyroolsoep mosselen yoghourt met fruit	bonen gerstwortel en gegratineerde venkel yoghourt met fruit	soep van de dag gehakte steak jardinière aardappelen yoghourt met fruit
do 3/2	stanleysoep (avond:) gehakte steak spruitjes zilvervliesrijst yoghourt met fruit	stanleysoep vis van de dag witloof puree fruit	gegratineerde spinazieschotel zilvervliesrijst fruit	soep van de dag varkensgebraad gestoofd witloof aardappelen yogourt met fruit
Vrij 4/2	cultivateursoep visfilet gestoofd witloof aardappelen yoghourt met fruit	cultivateursoep rundsgebraad rauwkost kroketten yoghourt met fruit	kikkererwten op zijn Catalaans fruit	soep van de dag witte zalmfilet Vera-Cruz aardappelen yoghourt met fruit

WERK GROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA. Tel. ALMA 229911

N.B. Op 2/2/83 zijn - Meisjescentrum, Gasthuisberg en Pauscollege 's middags gesloten, - Sedes, Alma III en Gasthuisberg 's avonds gesloten.

AGENDA

Vrijdag 28 januari

TEATER 20.30 u. Première van *Hemel, de Jongleur* van *Per Christian Jersild* door BKT (regie van Lucas Bortel en Luc De Smet). In 'Stuc, Toegang 160/100.

FILM 20.00 u. El Pueblo Venció (El Salvador, 1980). In Rodestraat 28, Antwerpen (03/325 06 82) (Distr. Bevrijdingsfilms Leuven).

Zaterdag 29 januari

TEATER 20.30 u. BKT met Hemel, de Jongleur. (zie vrijdag 28 januari).

Zondag 30 januari

ZONDAGMIDDAGKONCERT 11.00 u. Jeanette Bakker begeleid op de piano door *B. Rawitz* in Aud. Kultureel Centrum, Koning Albertlaan 52. Toegang 100/50.

Maandag 31 januari

TD 21.00 u. van eerste kandidatuurrechten, in Zaal der Hallen.

FILM 20.30 u. De pompernik van *Shohei Imamura*. (Japan 1966). In Aud. Vesalius. Toegang 60/50.

TD 21.00 u. Post-partifeels TD in Zaal Lidu. Inkom 30/40 (Org. Psychologische Kring).

Dinsdag 1 februari

OPTREDEN 20.30 Multiple Choice en Rue de Mort

FUIF 23.00 u. na voorgaand optreden, in Lidu. (Org. Pedagogie). Ingang 70/60/50.

TD 21.00 u. Half Time TD in Manhattant. (Org. VTK, VRG, THK, Medica, Farmacie, Psychologie, Boekrot).

FUIF 21.00 u. gastoptreden en afsluiting van Katecheka. In ISOL (60/45 VVK).

L & W, in debat

De student slikt... de prof beschikt?

Het lezen van de VETO veroorzaakt nog wel eens onduidelijkheden omtrent het woord 'DUO' (Dienst Universitair Onderwijs). De DUO-enquête werd ook afgenomen in W & L, nl. in Germaanse en Romaanse. Een onderwerp ter discussie op de volgende fakulteitsraad. Wij willen een groter publiek vertrouwd maken met deze enquête: waarheden, tekorten, voor- en nadelen, achtergrond, ... Kortom: alles over studiedruk. Een debat leek ons hiervoor het meeste geschikt.

Dit alles op donderdag 3 februari 1983 om 20.00 u. in de Kleine Aula (Maria Theresiakollege)

Panel:

- prof. M. Pinnoy, dekaan klassieke filologie
- Prof. L. Wils, geschiedenis
- Prof. F. Meriens, Romaanse filologie
- K. Hellemans, monitor Germaanse filologie
- L. Manet, studentenvertegenwoordiger Germania
- G. Van de Meersche, Nieuwe Filosofische Kring, studentenvertegenwoordiger

Inleiding: Luc Baltussen, vrijgestelde Kringraad-ASR

Moderator: Lambert Swillens, student informatica, oud-vrijgestelde KR

WERKEN met... drukwerk

Voor vele groepen is het gebruik van drukwerk een dagelijks kwaad of een maandelijks nood. Een opvallende affiche, een verzorgde folder of brochure zijn belangrijke middelen om naar buiten te treden, en niet noodzakelijk onbetaalbaar.

De *Werkgroep Grafiek* is een dienst voor niet-kommercieel en progressieve groepen bij het vormgeven van hun drukwerk.

Op het lay-out atelier kan je terecht voor ontwerpen en drukklare maken van affiches, folders, brochures of ander drukwerk.

Op het zeefdruk atelier kan je affiches e.a. laten of helpen drukken (als je zelf een ontwerp maakt best eerst contact opnemen).

Er zijn regelmatig ook eigen publicaties: naast verscheidene affiches werd ook de brochure *'Werken met Drukwerk'* uitgegeven, een overzichtelijke handleiding bij lay-out en maken van affiches (70 blz., 120 fr.)

Voor meer inlichting: **Werkgroep Grafiek, Elcker-ik, Blijde Inkomststraat 115, 3000 Leuven**. Tel. 016/23 96 92 (alle dagen van 14 tot 18 uur).

EN NOG EEN MEDEDELINKJE: WERKGROEP GRAFIEK van Elcker-ik Leuven zoekt (*dringend*) een **burgerdienst** voor haar zeefdruk-atelier. Enige ervaring met zeefdruk is vereist. Meer inlichtingen en kandidaturen: zie hogerstaand adres.

Sluiten

ASR-diensten

Ter gelegenheid van O.L. Vrouw Lichtmis, zullen alle geleidingen en diensten van de Algemene Studentenraad op woensdag 2 februari e.k. gesloten zijn. Dit geldt voor alle kantoren, vergaderzalen en ateliers.

ZOEKERTJES

Te koop: gitaarversterker Fender Bandmaster Reverb. ZW Philip Vanderrijcken, week: Bogaaerdenstr. 81, Leuven, weekends: Escorialaan 32, 3040 Korbeek-Lo, Tel. 016/25 07 31

Verloren: metaalkleurige vulpen, op 21 januari. Buurt W & L, Ladeuzeplein, Vanderkelenstraat, Vaartstraat. Terugbezorging bij Liesbeth, Schrijnmakersstraat 16, asjeblijft. Merk van de vulpen: Parker.

Te huur: kamer in zeer ruim geïnstalleerde gemeenschapshuis. Prijs: 3500 fr. Tel. 016/25 96 33 voor afspraak.

Gezocht: gemeubelde kamer in het centrum van Leuven. ZW Jo Vanparijs, lersse Predikherenstraat 11 Leuven.

Ernest Mandel

(Ingezonden persmededeling van de Revolutionaire Arbeidersliga — RAL)

Op dinsdag 1 februari 1983 organiseert de RAL in samenwerking met de Socialistische Jonge Wacht een meeting onder de titel: *'Haal het geld waar het zit: bij de banken en de holdings'*. Spreker is Prof. Dr. Ernest Mandel, docent Marxistische Economie aan de Vrije Universiteit Brussel.

Hij zal spreken over de rol van de banken en de holdings in de economische structuur van België en het antwoord van de arbeidersbeweging. Tevens zullen syndikale delegaties uit de banksector ingaan op de vraag hoe de ontiening van de financiële groepen concreet in zijn werk kan gaan.

Ernest Mandel heeft meer dan 40 jaar ervaring in de klassenstrijd als revolutionair militant. Hij was o.a. mede-auteur van het ABVV-programma *'Holdings en economische democratie'*, en was economisch adviseur van het ABVV van 1955 tot 1962. Hij is ook auteur van vele boeken en brochures, waaronder *'Het Laikaalitalisme'* en *'De economische theorie van het marxisme'* wellicht de bekendste zijn.

Ernest Mandel is lid van de leiding van RAL en de Vierde Internationale.

De meeting gaat door op **dinsdag 1 februari 1983, om 20 u. in zaal De Proletaar**, Mechelsestraat 72 te Leuven. De organisatie is in handen van RAL en SJW en de toegang is gratis.

VOORDRACHT 20.00 u. Lees- en schrijftaarnissen, visie op behandeling, door Dhr. Smet, medewerker I.R.A. in Aud. Vesalius. Toegang 100/50 (Stud.). (Org. Leuvense Logo-pedische Kring).

DISKUSSIE 20.00 u. Barber: Aktilevoeren in ... Polen. In Aud. Vesalius. (Org. Radikale Kriminologen)

MEETING 20.00 u. Meeting met Mandel. In de Proletaar, Mechelsestraat 70. (Org. RAL, SJW).

Woensdag 2 februari

KOERS 14.30 u. Hindemissenkoers in kader van Half-time. Op Hoofverplein. (Org. VTK, VRG, THK, Medica, Farmacie, Psychologie, Boekrot).

TD 22.00 u. Brass Tropical in Tiensevest 128. Inkom gratis (Org. chirowerking Ols).

LEZING 20.30 u. Interdende lezing i.w.m. *Transcendente Meditatie* in TM-centrum, Broekstraat 21, Heverlee. (nabij Naamsepoort). Vrijblijvend en gratis.

Donderdag 3 februari

FILM 21.00 u. Time to run van F.R. Jacobson en J.S. Collier (USA). In *Vlamingenstraat 116*. Inkom vrij. (Org. University Actors).

TD 21.00 u. TD van EDOES (orientalistiek, slavistiek) in Atelier.

TD 21.30 u. TD van Wina (eerste liës) in Theater.

FILM 14.00 u. Coup pour coup van M. Karmitz (Frankrijk 1979). Bij ACV-Ingeloren, Ladeuzeplein 35 (Distr. Bevrijdingsfilms Leuven).

Vrijdag 4 februari

FILM 20.00 u. Le Grand remue-ménage van S. Groulze, F. Allaire (Canada 1978). In 'DF-Hasselt, Maastrichterweg 174/5. (Distr. Bevrijdingsfilms Leuven).

FILM 20.00 u. Now the chips are down van S. Campbell (GB 1978). In Linkhoutsdweg 99, 3931 Linkhout (019/44 12 67). (Distr. Bevrijdingsfilms Leuven).

FILM 20.00 u. Whose progress (G.B. 1982). In ACV, Korte Begijnenstraat 22, 2300 Turnhout (014/41 89 01/141). (Distr. Bevrijdingsfilms Leuven).

WEEKEND tot 6 februari. Experimentele dans (los van bestaande dansvormen teruggaan naar de broo van dans-pure beweging). In Kessello. Info 02/24 1 88 33. (Org. Lodewijk De Raet).

Zaterdag 5 februari

FUIF 21.00 u. Benetletuif voor Koen Nyssen (totaalwegeraar in bak). In barrikade, Schrijnmakersstraat 11. Inkom 99.

Maandag 7 februari

FILM 21.00 u. Deux lions au soleil van Claude Faraldo (Frankrijk 1980). In Aud. Vesalius. Inkom 60/50. (Org. DAF).

Tentoonstellingen

vanaf 6 februari Louëdin, keramiek van Gerda Martens en Elio De Jaeger. In galerij Embryo, J. Lipsiusstraat 20.

(vervolg van de voorpagina)

Niet tégen, maar vòòr iets

Naast de door ons als nadelig ervaren methodologische tekorten laat ook de inhoud van vele vakken te wensen over. Zo vertonen de belangrijkste historische vakken (Middel-eeuwen, Nieuwe Tijd en Nieuwste Tijd) talrijke lakunes. Hierbij dienen naast aandacht voor de uiteindelijke onontbeerlijke feiten, ook aandacht te worden geschonken voor visie en samenhang.

Een voorbeeld is het vak histografie dat zowat heel de ontwikkeling van de westerse geschiedenis overloopt, hierin komen de historici uit de 20' slechts in geringe mate aan bod (en dan nog maar tot WO II). Het resultaat hiervan is dat geen enkele student vertrouwd is met hedendaagse auteurs en stromingen daar deze ook in andere kolleges ternauwroed vermeld worden.

Daarenboven wordt de invoering van een vak 'Eigentijdse geschiedenis' geëist. Thans valt de meest recente periode volkomen buiten de interesse van menig historicus. Het is een onvoorspelbaar tekort dat toekomstige leraren in de geschiedenis nauwelijks iets afweten van de belangrijkste feiten en stromingen van het wereldgebeuren na WO II. Een vak dat de *algehele* ontwikkeling van de mondiale samenleving na '45 behelst is voor historici allernoodzakelijkst. Thans wordt deze stof slecht in aanverwante disciplines gedoceerd (economie, politiek, ...). Terwijl een vak als 'Kerke-lijke instellingen' nog als relevant beschouwd wordt als basisvak in de kandidaturen, denken wij veeleer dat vakken als een op de geschiedenis gerichte economie, culturele antropologie en psychologie een veel grotere waarde kunnen hebben. Hun geheel of

gedeeltelijk ontbreken maakt het voor ons onmogelijk deze als hulpwetenschap te hanteren.

Geenszins streven wij naar een verzvaring van de studiedruk. Integendeel zelfs, heden worden de profen door de studenten vaak beschouwd als leveranciers van leerstof die met massa's wordt gesommeerd, zeer vaak op een zinloze manier. Veeleer zou moeten gestreefd worden naar een grondige methodologische en praktische begeleiding van de studenten. Het slikken van enorme leerstofpakketten moet zeker in de licenties op de tweede plaats komen. Talrijke vakken kunnen vervangen worden — wat in het licht van de aankomende bezuinigingen niet te vermijden is — door zogenaamde 'readings' waar de communicatie tussen studenten en lesgevers een veel ruimere plaats krijgt. Het uitwisselen van ideeën lijkt ons een veel produktiever weg om relevant wetenschappelijk onderzoek te verrichten.

Wij de geschiedenis een rol blijven spelen in het maatschappelijk leven en haar eigen overlevingskansen gaaf stellen, is een modernisering van het programma onvermijdelijk, dit ook in het licht van de steeds nauwer wordende beroepsuitwegen voor geschiedkundigen.

Het is niet aan ons om uit te maken of geschiedenis al dan niet een wetenschap is, welke de beste methode is... Wel achten we het onze taak dat we weet krijgen van de discussie rond al deze problemen!!!

POC-werkgroep geschiedenis,
Kris Van Haver, Rudi Bleyss
Georgie Verbeeck, Lieve Dhaene
Jan Possemiers, Frank Segers

vervolg van pagina 7

De vaderlandse geschiedenis herschreven

waar zij op leven is een integraal deel van hun identiteit als mens, en die innige verbondenheid missen wij, tenminste als Belg. Als Vlaming of als Waal, dat scheidt wel een groepsgevoelen, een territoriumafbakening.

Soit. Daar gaat het hier niet over. Wel over een boek van Julien Weverbergh over Leopold II, dat recentelijk door Kritak heruitgebracht is. In 'Leopold II van Saksen Coburgs allergrootste zaak' verzamelde Weverbergh authentieke documenten en bronnen, voor zover die om allerlei redenen niet vernietigd werden, teksten van kamerdebatten en spotprenten uit het begin van deze eeuw, en monteerde die tot een bijzonder inhoudelijke documentatie waarin hij de door het geschiedsonderwijs opgepepte Leopold II naar waarheid demystificeert. Uit deze revelerende documentaire blijkt o.m. hoe Leopold II altdaig tege de annexatie van zijn Afrikaanse eigendom, de Congo Vrijstaat, gekant is geweest. Geldnood had hem gedwongen deze vooralsnog weinig rendabele zaak aan België aan te bieden. Al had de regering er aanvan-

kelijk maar matige interesse voor, toch sloeg deze om na de grote rubberboom van 1894. Na 1900 heeft Leopold II zich dan tegen de annexatie verzet. "De oude schurk heeft zijn strijd verloren" schrijft Weverbergh, "vooral omdat de internationale opinie gealarmeerd was geworden door de afschuwelijke manier waarop het kroonrondem geëxploiteerd werd". Hij werd echter niet aan een berooide poeier afgescheept, aldus Weverbergh, maar legde met het uit de bodem van Congo gerezen geld de basis van het fortuin der Saksen Coburgs.

Deze documentaire is een illustratie, zwart op wit, van deze aan het ongelooftijk grenzende uitbuiting, waarin volkerenmoord, vermindering en plundering legio waren. Een kritisch document, uiterst geschikt voor een bewustmakend geschiedenisonderwijs, dat een wat andere dan de valse klanken van de vaderlandse klok wil laten horen!

Gewijde van Dampierre
Weverbergh, *Leopold II van Saksen Coburgs allergrootste zaak*, Kritak, 1981, 174 blz.

Donderdag 20 januari rond 19.00 uur werd mijn kabas in 't station gepikt. Bedankt, hoor! OCMW-er zijnde voel ik me echt niet heel blij met die toestand. Beste dader, gelieve a.u.b. zo vlug mogelijk toch al minsten mijn kleren terug te brengen naar 't Veto-lokaal, 't Stuc, 1ste verdiep. Alle andere mensen die mannenkleding te veel hebben kunnen dat ook op dat adres afgeven — een kwestie van niet naakt rond te lopen.

naam en adres
bij de redactie bekend

(vervolg van pagina 5)

De Kommune 'La Poudrière' bestaat 25 jaar!!

De kommune is opgericht door enkele radikaal kloosterlingen, die de miserie van de gewone mens wilden delen. Op dit ogenblik is er zeker geen sprake van een religieuze sektvorming. Père Leon schat dat slechts de helft van de inwonenden katholiek zijn. De leden van de kommune komen uit verschillende milieus, sociale klassen en landen zelfs — het is een bekend vluchtvoor voor illegale vreemdelingen.

Vanuit de basis

Sommigen wonen met hun gezin in de kommune, en willen dit gezin in stand houden. In de algemene vergaderingen wordt er echter voortdurend aan herinnerd dat men *open dient te zijn tegenover iedereen* in de kommune. De aanwezigheid van gezinnen mag nooit tot gevolg hebben dat zij een subgroep gaan vormen op andere vlakken, zodat deze zich zouden sterker gaan voelen en anderen onderdrukken of buitensluiten. Opvallend in deze kommune is dat niemand ingeschreven is — van diegenen die binnen de kommune werken — en dit kan doordat iedereen lid is van een erkende VZW.

In de 25 jaar heeft men steeds elke frank subsidie of steun geweigerd omdat men onafhankelijk wilde blijven. "In die 25 jaren hebben we inzake de besluitvorming heelwat uitgeprobeerd, gaande van geledegeerde verantwoordelijkheden — met vertkizingen — tot complete anarchie." Aldus Père Leon. "Nochtans wordt steeds genoeg ruimte gelaten voor spontane ontwikkelingen. Als er b.v. morgen iemand in de gemeenschap komt die zich graag ten dienste zou stellen door te bakken, zullen wij naar mogelijkheden zoeken om dit te realiseren. Het is niet zo dat iemand op voorhand plant wat allemaal nodig is om te blijven bestaan. Neen, het komt van de mensen zelf, en samen zoeken we een weg. Samen wordt het onmogelijke mogelijk."

Luc Vanheerentals

(¹) D. Cooper, *Het einde van het gezin*, p.62. Met dank aan Gerda De Koninck, en aan het artikel *La Poudrière*, gepubliceerd in *Tegenstroom* 4-1981. Het adres van La Poudrière: Rue de la Poudrière, 1000 Brussel. De *Werkgroep Kommunes* van Leuven bezocht regelmatig kommunes in België zoals La Poudrière. Voor meer info, schrijf een briefje naar *Postbus 11* te 3000 Leuven.